

KEPLER62

CARTEA ÎNTĂI: INVITAȚIA

KEPLER

The image features the text "CR62" in a bold, stylized, 3D font. The letters are white with a blue-to-white gradient and a metallic sheen. The background is a dark, starry space scene with a nebula in shades of blue and green. The text is centered horizontally and occupies the middle portion of the frame.

CR62

Carte apărută cu sprijinul

F I L I I

FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

The background of the cover is a soft, painterly illustration of a vast, green valley. In the distance, there are tall, thin, grey rock formations or mountains. A thin, dark line extends from the top of the page down to the ground, ending in a small, dark, triangular object. In the lower part of the valley, two small, dark figures are visible, one appearing to be running or walking. The overall color palette is dominated by light greens and greys, with a bright, hazy sky.

TIMO PARVELA

BJØRN SORTLAND

ILUSTRĂȚII DE
PASI PITKÄNEN

Traducere din finlandeză de
ANDREEA NIȚĂ

CARTEA ÎNTÂI: INVITAȚIA

*Autorii mulțumesc Fundației
pentru literatură WSOY.*

Redactor: Iustina Croitoru
Tehnoredactor: Andreea Dobreci

Tipărit la Bookart Printing

Timo Parvela, Bjørn Sortland, Pasi Pitkänen
Kepler 62. Kirja Yksi: Kutsu
Text © Timo Parvela and Bjørn Sortland 2015
Illustrations © Pasi Pitkänen 2015
Complete Work © Timo Parvela, Bjørn
Sortland, Pasi Pitkänen and WSOY 2015
Layout Design: Pasi Pitkänen
First published in 2015 simultaneously in
Finnish with the original title *Kepler62:
Kirja yksi – Kutsu* by Werner Söderström Ltd
(WSOY) and in Norwegian with the title
Kepler62 – Invitasjonen by Piggsvin Forlag AS.
Published in the Romanian language by arrange-
ment with Bonnier Rights Finland
and LiviaStoia Literary Agency.

© HUMANITAS, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Parvela, Timo

Kepler62 / Timo Parvela, Bjørn Sortland;
il. de Pasi Pitkänen; trad. din finlandeză de
Andreea Niță. – București: Humanitas, 2023
vol.

ISBN 978-973-50-7828-7

Cartea 1: Invitația. – 2023. –

ISBN 978-973-50-7829-4

I. Sortland, Bjørn

II. Pitkänen, Pasi (il.)

II. Niță, Andreea (trad.)

821.511.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

1.

Băiatul a înșfăcat un măr. În cămăruța lui, bătrânul agent de pază a oftat adânc. Hoțul, care părea să aibă în jur de treisprezece ani, se uita sfidător la camera de supraveghere. Paznicul s-a ridicat, și-a aranjat uniforma albastră și s-a dus să-l ia la întrebări pe puști. Băiatul era înalt pentru vârsta lui și era îmbrăcat cu niște pantaloni lălâi și o haină prea largă. Avea părul blond și atât de zbârlit, încât ziceai că-l lovise un uragan de categoria 3.

Privirea lui încruntată și corpul încordat ca de atac îi dădeau paznicului senzația că are de-a face cu un animal sălbatic – o vulpe sau un jder, animale care trăiesc la hotarul dintre lumină și întuneric. Puștiul avea însă ceva care inspira respect – poate ochii lui cenușii ca gheața. Erau mari și sinceri, și, într-un fel, tulburător de pătrunzători.

Băiatul rămăsese pe loc la raionul de fructe și legume, cu mărul în mână. Nu încercase să fugă. Când a sosit paznicul, chipul lui încruntat s-a mai relaxat și

a căpătat un aer insolent, aproape mulțumit, de parcă s-ar fi întâlnit întâmplător cu un vechi prieten.

— Ai auzit vreodată de pomul cunoașterii? l-a întrebat paznicul.

— Ce?

— Dacă mănânci din fructele lui o să știi ce-s binele și răul.

Băiatul îl fixa cu privirea fără să clipească. Paznicul a oftat.

— Ceea ce nu-i neapărat un lucru bun. Nu-i bine să știi prea multe. Mai ales când ești copil.

Cu privirea ținută la paznic, băiatul a dus încet mărul la gură și a mușcat din el. Apoi a închis ochii și a început să mestece, savurând dulceața.

„Nu-i întreg la minte“, s-a gândit paznicul. Îndrăzneala și impertinența băiatului nu semănau cu obrăznicia obișnuită a copiilor. Era ceva mai mult decât atât.

— Te rog, nu mă obliga să fac ceva neplăcut, aproape că l-a implorat paznicul.

Băiatul a mai mușcat o dată din măr, apoi l-a așezat cu grijă, pe jumătate mâncat, înapoi în grămada de mere. După care a zâmbit și a întins mâinile ca și cum aștepta să-i pună cătușele.

— În regulă, dacă asta vrei...

Paznicul s-a apropiat de băiat, l-a apucat cu o mână de braț și cu cealaltă de încheietură și l-a condus, pe

lângă rafturile pline, spre casele de marcat. Când au trecut de sistemul de securitate, alarma a început să țiuie. Paznicul l-a întors pe băiat cu fața spre el.

— Scoate tot ce ai în buzunare!

L-a strâns atât de tare de braț, încât pe chipul băiatului s-a ivit o grimasă, însă a rămas nemișcat. Așa că paznicul a trebuit să bage mâna în buzunarul enorm al hainei largi a puștiului și a scos de acolo un joc video învelit într-o folie de aluminiu. Era jocul cel nou, pe care-l voiau toți copiii. Băiatul nu părea să știe că sistemul de alarmă fusese schimbat, așa încât vechea șmecherie cu folia de aluminiu nu mai funcționa.

— Zău că nu pricep ce-oți găsi la jocul ăsta. Chiar credeai că scapi neprins? Acum... valea! Țștia ca tine n-au ce căuta aici! Să nu te mai prind vreodată în magazinul meu!

Paznicul i-a dat un brânci atât de puternic, încât băiatul aproape că și-a pierdut echilibrul. Rânjetul de pe chipul lui a devenit și mai sfidător, iar peste ochii lui cenușii parcă se lăsase un nor. Paznicul a clătinat dezaprobator din cap și a izbucnit într-un râs strident, aproape metalic. Cu ochii în pământ, băiatul a ieșit din magazin și s-a îndepărtat prin vântoasă.

Ari și-a ridicat privirea și a oftat. Fusese atât de aproape! Cât pe ce să plece cu jocul în buzunar.

Soarele s-a ivit dintre nori. O rază se răsfrângea chiar pe prima pagină a unui ziar de la un chioșc de presă. Un titlu mare ieșea în evidență: CELE MAI NOI ȘTIRI DIN EXPEDIȚIE!

Ari a trecut nepăsător mai departe. Cuvintele agentului de pază încă-i răsunau în urechi. Ari știa exact la ce se referise prin „ăștia ca tine“.

2.

În apartament era liniște. Bineînțeles că era. Tata nu locuise niciodată aici, iar mama era din nou plecată, în căutarea unui loc de muncă. Aveau nevoie de mâncare, de o viață mai bună, de șanse, de orice fel de schimbare.

Mama era plecată tot mai mult timp, însă nu erau ei singurii săraci, nici pe departe.

Din ce în ce mai puțini oameni își puteau permite să cumpere din magazine precum cel în care tocmai fusese Ari. Fructele erau un lux, la fel și hainele noi, laptele proaspăt, chiar și pâinea. Pentru oamenii obișnuiți, mâncarea consta în concentrate, conserve și boabe de porumb. De multe ori, doar boabe de porumb, care era suficient pentru toată lumea.

Dar Ari nu se gândea la mâncare acum. Ținuse jocul în mâini! Atinsese cutia lui strălucitoare și simțise pentru scurt timp gustul victoriei, până când paznicul ăla idiot a stricat totul. JOCUL. Cel mai tare joc. Cel mai grozav – și cel mai dificil – joc din lume.